

tilstaae, jeg har bøiet mig for de andre ærede Herrers Mening i denne Sag, som jo ikke have havt Betænkelse ved at anvende § 4, men jeg troer, at det er naturligt, naar der er Tale kun om Personer, at man da anvender § 4, og derimod naar der er Tale om Forandring i selve Arvesølgen, anvender § 100. Da nu Anvendelsen af § 4 muligviis kan stede paa Bænkelse, er den ganske simple Wei at bruge § 100. Lad os da see, hvorledes denne Sag stiller sig, hvis de ærede Herrer, som ere i Majoriteten, have den alvorlige Villie at føre denne Sag igjennem, og dersom Regjeringen betræder den efter min Mening ene rigtige Wei, som jeg ikke tør tvivle om, den vil betræde. For at bruge § 100 er det nødvendigt, at man har 2 ordinaire Rigsdage, derpaa skulle Thingene opløses, og saa Lovforslaget vedtages i en tredje Forsamling, men den skal være overordentlig. Hvad betegner nu en Rigsdag som ordinair eller ordentlig? Den Rigsdag er ordentlig, paa hvilken Finantsloven forelægges. Der er nemlig den Bestemmelse, at paa en ordinair Rigsdag skal strax Finantsloven forelægges for det Par. Nu have vi en ordentlig Rigsdag, det er den, der behandler Budgettet for 1853—54; naar Majoriteten vil føre Sagen igjennem, lader den Finantsloven gaae hurtigt her igjennem, — ja her siger jeg, det vil sige: i Folkethinget, — og den vil sandsynligviis være færdig fra Folkethinget paa Mandag, og den vil da gaae over i Landstinget, og hvis Majoriteten i Landstinget vil føre den hurtigt igjennem, ville vi altsaa kunne være færdige med den første ordentlige Rigsdag omtrent midt i Mai; derpaa er der Intet til Hinder for, at Kongen hjemsender den ordentlige Rigsdag, og 2 Dage efter, eller et Par Dage efter sammentræder da den anden ordentlige Rigsdag, den, som senest skulde træde sammen forstkommende October. Der er nemlig aldeles Intet til Hinder for, at denne kan sammentræde længere Tid isforveien. Den anden ordentlige Rigsdag vil da have at behandle Budgettet for 1854—55 og der vil aldeles Intet være til Hinder for, at man i dette Budget afholder sig fra alle extraordinære Fordringer, og kun holder sig til de ligefrem

ordinaire, saa at det altsaa med stor Hurtighed vil kunne gaae igjennem begge Thing. De særegne Bevillinger, som der kunde være Anledning til at ønske, maatte da komme i en Tillægsbevilling, som kan forelægges, saavel for en ordentlig som for en overordentlig Rigsdag. Saaledes mener jeg altsaa, at man omtrent midt i Juni (En Stemme: Nei, i Slutningen!); ja, om det skeer i Midten eller Slutningen af Juni, har ikke stort at betyde, vilde kunne være færdig med den anden ordentlige Rigsdag, hvorefter da begge Thing vilde være at opløse og en ny Rigsdag træde sammen. Jeg tvivler ikke paa, at Majoriteten vil ikke væsentlig forandre sig, og da vil man jo, brugende Grundlovens § 100, kunne gjenføre Arvesagen. Det er altsaa et meget let og simpelt Maffineri, hvorved man kan faae denne Sag ordnet (Hør! Latter). Regjeringen vil paa den første ordinair Rigsdag forelægge Lovforslaget i den Form, som den finder rigtig, derefter vil den atter forelægge det paa den anden ordinair Rigsdag; derpaa vil Rigsdagen blive opløst og den nye sammentrædende tredje extraordinair Rigsdag vil da kunne vedtage Lovforslaget, brugende Grundlovens § 100. — Det Lovforslag, Regjeringen kan forelægge, kan være af en dobbelt Art. Det kunde nemlig gaae ud paa at høre Bestemmelsen om, at de midlertidige Bestemmelser i §§ 27—40 ere undtagne fra Ophævelse, og derefter kunde Regjeringen forelægge den nye Arvelov, som da kunde blive vedtaget. Det er den ene Fremgangsmaade. Men Regjeringen kunde tillige, og denne Fremgangsmaade turde maaskee have Fortrinet, høre Grundlovens §§ 4 og 100, og naar dette var skeet, saa kunde Arveloven vedtages simpelthen som andre Love. Jeg tilstaaer ligefrem, at jeg foretrækker det Sidste, jeg vilde finde Betænkelse ved, inden vi kjende Noget til Regjeringens Fællesforsætning, og medens den selv staaer i den hele besynderlige Stilling, hvori den for Tiden staaer, en Stilling, paa Grund af hvilken man ikke engang kan faae en Afviisning, naar man fremsætter en Mulighed, — jeg vilde, siger jeg, have Betænkelse ved at gaae ind paa det Første, saalænge vi ikke nøiere kjende Ministeriets Pla-